



**РЕПУБЛИКА СРБИЈА**  
**УПРАВНИ СУД**  
**24 У 24051/21**  
**Дана 16.06.2022. године**  
**Б Е О Г Р А Д**

### **У ИМЕ НАРОДА**

Управни суд, у већу састављеном од судија: Гордане Богдановић, председника већа, Јелене Тишма Јовановић и Миње Бицицки, чланова већа, са судским саветником Милицом Новаковић, као записничарем, одлучујући у управном спору по тужби тужиоца А.А. из ..., ул. ... бр. ..., чији је пуномоћник Владимир Гаљак, адвокат из Београда, ул. Страхињића Бана бр. 8, поднетој против тужене Жалбене комисије Владе Републике Србије, ради поништаја решења број: 118-00-37/2021-01 од 30.07.2021. године, у предмету удаљења са рада државног службеника, у нејавној седници већа, одржаној дана 16.06.2022. године, донео је

### **П Р Е С У Д У**

**I** Тужба **СЕ УВАЖАВА, ПОНИШТАВА** решење Жалбене комисије Владе Републике Србије, број: 118-00-37/2021-01 од 30.07.2021. године и предмет враћа надлежном органу на поновно одлучивање.

**II** **ОБАВЕЗУЈЕ СЕ** тужени орган Жалбена комисија Владе Републике Србије, да тужиоцу А.А. из ..., ул. ... бр. ..., надокнади трошкове управног спора у износу од 16.500,00 динара, у року од 15 дана од пријема пресуде.

### **Образложење**

Оспореним решењем, ставом 1. диспозитива, одбијена је, као неоснована, жалба тужиоца, царинског службеника у Министарству финансија, Управа царина, на решење Министарства финансија, Управе царина број: 148-III-112-07-9/2021 од 12.07.2021. године, док је ставом 2. диспозитива одбијен, као неоснован, захтев тужиоца за накнаду трошкова ангажовања пуномоћника за састав жалбе. Ожалбеним решењем од 12.07.2021. године тужилац, царински службеник Царинарнице Шабац, распоређен на радном месту за преглед робе – виши цариник, у звању царински прегледач, у Царинској испостави Трбушница, привремено се удаљује са рада почев од 19.07.2021. године, до окончања кривичног поступка, који је покренут против њега

доношењем наредбе о спровођењу истраге Вишег јавног тужилаштва у Новом Саду – Посебно одељење за сузбијање корупције број КТИКО- 23/21 од 28.05.2021. године (тач. 1. и 2. диспозитива). Истим решењем утврђено је да му за време удаљења са рада припада накнада плате у висини од 1/3 основне плате за месец који претходи месецу у коме је донесено првостепено решење о удаљености (тач. 3. диспозитива), као и да жалба против овог решења не задржава његово извршење (тач. 4. диспозитива).

У тужби, поднетој Управном суду дана 18.10.2021. године, тужилац је, преко пуномоћника, оспорио законитост решења туженог органа из свих законских разлога. Наводима тужбе истиче да је првостепено решење, противно одредби члана 99. Закона о царинској служби, донео ненадлежни орган. Ово са разлога што је побијано решење донео и потписао в.д. помоћника директора царине - координатор, иако је директор сагласно наведеној одредби једино овлашћено лице за доношење решења о привременом удаљењу са посла и исто не може пренети на вршиоца дужности помоћника, будући да се у наведеном закону таксативно наводе случајеви у којима директор може поверити вршење одређених послова помоћницима, у које не спада и доношење решења о привременом удаљењу са посла. Код наведеног, сматра да је неосновано позивања туженог на решење о преносу овлашћења од 09.02.2021. године, имајући у виду да је пренос ових овлашћења незаконит. Сматра да је побијано решење необразложено, односно да не садржи разлоге о одлучним чињеницама, будући да је у конкретном случају против тужиоца покренут кривични поступак због постојања основа сумње да је извршио кривично дело злоупотреба службеног положаја из члана 359. став 1. Кривичног законика, а не због извршења наведеног дела, као и да је првостепени орган приликом цитирања одредбе члана 7. овог законика требало да има у виду и одредбе члана 3. законика, које је доношењем првостепеног решења прекршио. Такође, будући да се ожалбеним решењем ограничавају слободе и права тужиоца, налази да су првостепени и другостепени орган у целости занемарили одредбе члана 10. став 3. Законика о кривичном поступку, односно да није било услова за доношење побијаног решења о привременом удаљењу са рада, јер против окривљеног оптужница није ни подигнута, а самим тим ни потврђена. Указује на праксу Управног суда и пресуде донете у предметима У 1813/19 од 16.01.2020. године и У 5722/2020 од 10.05.2021. године, па с тим у вези наводи да је првостепени орган пропустио да, у смислу одредбе члана 116. Закона о државним службеницима, образложи на који начин би присуство тужиоца на раду штетило интересу државног органа. Сматра да је нејасно на који начин чињеница покретања кривичног поступка против службеника штети интересу државног органа. Указује да је првостепени орган занемарио и чињеницу да је тужилац више од 25 година запослен у Управи царина, да никада није дисциплински кажњаван, да је обављао више одговорних функција, да је отац двоје малолетне деце, да му је супруга незапослена, те да својим радом издржава целу породицу. Такође, наводи да тужени није ценио наводе жалбе, већ је само констатовао да су дати оправдани разлози за привремено удаљење са посла. Са изнетих разлога, тужилац предлаже да суд тужбу уважи и поништи оспорено и ожалбено решење, односно одлучи у спору пуне јурисдикције, или да тужбу уважи, поништи оспорено решење и предмет врати на поновно одлучивање. Трошкове спора тражи на име састава тужбе у износу од 30.000,00 динара.

Тужени је у одговору на тужбу остао при разлозима из образложења

оспореног решења и предложио је да суд тужбу одбије.

Решавајући овај управни спор без одржавања усмене расправе, у смислу одредбе члана 33. став 2. Закона о управним споровима (“Службени гласник РС”, број 111/09), будући да је предмет спора такав да очигледно не изискује непосредно саслушање странака и посебно утврђивање чињеничног стања, и испитујући законитост оспореног решења у границама захтева из тужбе, у смислу одредбе члана 41. став 1. истог закона, Управни суд је, оценом навода тужбе, одговора на тужбу и списка предмета ове управне ставари, нашао да је тужба основана.

Из стања у списима произлази да је ожалбеним решењем тужилац привремено удаљен са рада до окончања кривичног поступка на основу наредбе о спровођењу истраге Вишег јавног тужилаштва у Новом Саду, Посебно одељење за сузбијање корупције број КТИКО-23/21 од 28.05.2021. године, којом је покренут кривични поступак против тужиоца, за кривично дело злоупотреба службеног положаја из члана 359. став 1. Кривичног законика у вези са чланом 33. законика. Полазећи од ове чињенице, те имајући у виду да је наведено кривично дело прописано као кривично дело учињено на раду у царинској служби и узимајући у обзир заштиту интереса царинске службе, превентивни карактер мере удаљења са рада, околност да се за исти животни догађај против још једног царинског службеника води поступак због кривичног дела учињеног на раду у царинској служби, као и потребу заштите јавног интереса, будући да у царинским испоставама царински службеници непосредно представљају Управу царина, али и Републику Србију, те да би остајање на раду именованог штетило интересу државног органа у предметним околностима, првостепени орган је донео ожалбено решење од 12.07.2021. године, којим се тужилац привремено удаљује са рада до окончања кривичног поступка, налазећи да су испуњени услови прописани чланом 116. став 1. Закона о државним службеницима. Решавајући у поступку по жалби, тужени орган је закључио да је ожалбено решење правилно и законито, те да постоји оправдан разлог за удаљење тужиоца са рада до окончања покренутог кривичног поступка, а све имајући у виду спречавање евентуалне штете по интересе првостепеног органа. Ценећи наводе жалбе којима се указује да је ожалбено решење донето од стране неовлашћеног лица, тужени налази да су исти неосновани, будући да из ожалбеног решења и списка предмета произлази да је решењем о преносу овлашћења број 148-11-110-01-28/2021 од 09.02.2021. године директор Управе царина пренео на в.д. помоћника директора – координатора, између осталог, и овлашћење да доноси и потписује решење о привременом удаљењу са рада. Такође, као неосновани оцењени су наводи да се изреченом мером удаљења са рада прејудуцира одговорност запосленог у кривичном поступку, будући да је мера привременог карактера, и да се изрицањем исте запослени удаљава из радне средине у циљу спречавања штетног утицаја по интересе државног органа, без прејудуцирања кривичне одговорности. Тужени је размотрио и остале наводе жалбе, али их није посебно образлагао, јер нису од утицаја на другачију одлуку у овој управној ствари. Са изнетих разлога, тужени орган је применом члана 144. Закона о државним службеницима, у вези члана 170. став 1. тачка 1. Закона о општем управном поступку, одлучио као у ставу 1. диспозитиву оспореног решења. Одлуку о трошковима донео је сходном применом члана 85. став 6) и члана 87. став 2) Закона о општем управном поступку.

Одредбом члана 116. став 1. Закона о државним службеницима (“Службени гласник РС”, бр. 79/05...157/20) прописано је да државни службеник против кога је покренут кривични поступак због кривичног дела учињеног на раду или у вези са радом или дисциплински поступак због теже повреде дужности, може да се удаљи с рада до окончања кривичног, односно дисциплинског поступка ако би његово присуство на раду штетило интересу државног органа или ометало вођење дисциплинског поступка.

Одредбом члана 7. став 1. Законика о кривичном поступку (“Службени гласник РС” бр. 72/2011 ... 35/2019 и 27/21- одлука УС) прописано је да је кривични поступак покренут доношењем наредбе о спровођењу истраге (члан 296.)

Одредбом члана 10. став 3. тачка 1. Законика о кривичном поступку прописано је да се у ситуацији када покретање кривичног поступка има за последицу ограничење одређених слобода и права, ово ограничење примењује од потврђивања оптужнице.

Полазећи од наведеног, као и чињенице да удаљење тужиоца са рада управо има за последицу ограничење његових права у вези са радом то се, по налажењу Управног суда, основано наводима тужбе указује да је ожалбеним решењем повређен закон на штету тужиоца. Наиме, будући да су одредбама члана 7. Законика о кривичном поступку одређени моменти од којих се, у кривичнопроцесном смислу, доношењем одређеног акта или предузимањем одређене радње сматра да је кривични поступак против одређеног лица покренут, а да је моменат наступања правних последица покретања кривичног поступка које се односе на ограничење одређених слобода и права окривљеног, изван тог поступка, одређен одредбама члана 10. став 3. Законика о кривичном поступку, то се испуњеност услова из одредбе члана 116. став 1. Закона о државним службеницима за удаљење тужиоца са рада није могла ценити без претходно утврђене чињенице да ли је у односу на тужиоца, против кога је кривични поступак покренут, потврђена оптужница. Како тужени орган наведену неправилност није отклонио у поступку по жалби, то је и сам, по оцени суда, повредио закон на штету тужиоца.

Имајући у виду природу конкретне управне ствари и чињеницу да је пресуду поништио због повреде правила поступка, суд налази да нису испуњени услови за доношење одлуке у спору пуне јурисдикције на начин како је то предложено петитумом тужбеног захтева.

Са изнетих разлога, налазећи да је оспореним решењем повређен закон на штету тужиоца, Управни суд је применом одредбе члана 40. став 2. и члана 42. став 1. Закона о управним споровима одлучио као у ставу првом диспозитива пресуде. У извршењу ове пресуде, тужени орган је дужан да донесе ново и на закону засновано решење по жалби тужиоца, придржавајући се примедба суда изнетих у пресуди, у року и на начин прописан одредбом члана 69. став 2. Закона о управним споровима.

Одлучујући о захтеву тужиоца за накнаду трошкова управног спора, Управни суд је, применом одредби чланова 66. и 67. Закона о управним споровима, у вези са члановима 150. и 153. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС”,

бр. 72/11...87/18), на чију сходну примену упућује одредба члана 74. Закона о управним споровима, досудио тужиоцу трошкове на име састава тужбе од стране пуномоћника из реда адвоката у износу од 16.500,00 динара, те је донео одлуку као у ставу другом диспозитива решења. Суд тужиоцу није досудио трошкове преко досуђеног, а до траженог износа, имајући у вид да исти нису били опредељени у складу са важећом адвокатском тарифом.

**ПРЕСУЂЕНО У УПРАВНОМ СУДУ**  
**Дана 16.06.2022. године, 24 У 24051/21**

**Записничар**  
**Милица Новаковић, с.р.**

**Председник већа-судија**  
**Гордана Богдановић, с.р.**

**За тачност отправка**  
**Управитељ писарнице**  
**Дејан Ђурић**

**НМ**